

VE VÍRECH OSUDU.

Roman. — Anglicky napsala May Flemingova.

Díl první.

DOBRUDRŮŽSTVÍ DJUKA MASONA.

Djuk Mason zbloudil; o tom nemohlo být žádné pochybnosti. Zastavil se polekán a rozhlížel se kolem sebe. Hodiny na vzdálené věži Spekhaveny obdivly právě pátou, kdy opouštěl londýnský rychlík stanici spekhavenskou — a on, jsa cisincem v Lincolnshiru, neměl ani zdání, kde se nalézá.

Na západ jevily se bažiny, splývající s tmavým, šedivým nebem; na východ rozprostíralo se moře, na sever a na jih táhla se smutná krajina beze stromů, bez domů — docela pustá.

Bylo to 25. března. Mohl by Mason zapomenout datum tohoto pamätného dne, kdy zbloudil a začínal román jeho života? Po dvacet sedm let plnul jeho život obyčejně, smutně — a ono ho dne, když kráček pomalu k vlaku, jedoucímu k Londýnu, stihlo ho dobrodružství tak zvláštní a romantické, že musilo se jej velice dotknouti.

Krátký březnový den chýlil se k večeru. Žluté, zrnité slunce zapadlo za bažiny a písečné pahorky; nebe a moře splývalo v chladnou šedivou barvu. "Připomíná mi to jednu Byronovu báseň," pravil si pan Mason, který, ačkoli byl nepatrný umělec, měl smysl pro přírodní dojmy. Chtl bych vědět, kde se nacházím. Zkusím to, dostanu-li se odtud, ať bych oběhl město."

Pan Mason přestal pozorovati scénu kolem sebe a pokračoval ve své cestě. Stoupal silnicí vzhůru a zastavil se opět po deseti minutách — a poznal nyní, kde se nachází. "Tot' podivně!" zvolal hlasitě. "To je Granž — nalézám se více než hodinu cesty od stanice. Jaký jsem to orel, že jsem se dal nepravou cestou, když v posledních 14 dnech jsem zde byl několikrát."

Vypadalo to zde jako na konci světa. Vysoká, kamenná zeď trčela do výše, zamezující další chůzi — a masivní vrata shlížela za sebou na pozorovatele. Za nimi bylo vidět vysoké, pohybující se stromy parku, v jejichž středu se stredaly vysoké komíny a oástré štíty stavení.

O Granž šla pověst, že tam straší. Okolí bylo smutné a proto snad to nevzbudilo podivné, že se Djuk zachvil při vzpomínce na hrozné věci, které kolovaly o tomto osamělém stavení.

Všude panovalo úplné ticho — jako by to byl zámek spící krásky. Snad by se byl mladý španěl princ neosmělil ani vstupiti; připojímalo to obromohobohé; kouň nevyházel z vysokých komínů, odnikud žádný zvuk, jenom vtr přehlušoval mrtvé ticho.

"A přece zde žijí lidé?" přemýšlala Mason. "Povídá se, že jest zde skryta dáma krásnější než všechny hurský ráje Mahomedova. Kdybych tam mohl vniknouti a přesvědčiti se?"

Mladý muž pohlížel toužebně na těžká vrata a na důkladnou stavbu, jako již mnohokrát před tím. Přicházel sem velmi často, obkresloval samostatně, kamenné tyčky, masivní vrata, pohybující se stromy a špičaté štíty, ale nespomněl tam nikdy svou ženu.

Míst o jmenovalo se Lundit Granž a lidé se mu rádi vyhnují. Před dvěma sty léty, v oné době, kdy se mužové odvalili do samotářských kabátů, odvalili kordy a nepatrnou příčinu bodali své sousedy pod páteř zebro, obýval tiché toto stavení starý, divoký válečník, který přivlehl si bloudou, samylenou mladou ženu, krásnou jako lilii a skoro tak se sklánějí. V oněch stánek strávila libánky — a pak odjel sir Malis, aby bojoval za svého krále — a mladá žena zůstala samotna. Pak se vypravovalo o mladém, krásném kavaleru, který tam docházal, o zradě služby, o žárliivém manželci, o sobouji v jedné komnatě, vykládané dubovým dřevem, a o krásném kavaleru, který s probodnutým srdcem klel k nohám soufale dámy — o silné ženě, šifce v těch smutných komnatách a o zasmušilém starém vojvodci, který padl v boji. — Krásný kavaler a šlená žena před dosud straší v Granž Lynditu.

Dva roky před počtem našeho vypravování bylo sousední město Spekhaveno vrušeno správou, že jest Granž zase obydlen.

Právě tak neočekávaně jako dřív přijel asi po dvou letech vlakem z Londýna jakýsi vysoký pán, přivázející slabou, zastřenou dámu, a vrátil se přístím vlakem do Londýna. Nikdo v Spekhavenu nevěděl, jsou-li to téžté osoby.

Bylo to dva měsíce před 25. březnem, kdy Djuk Mason zbloudil, stál před tajemným domem. Stojte v temnu, slyšel poprvé hlasy a kroky. Srdce mu poskočilo. Kroky se rychle blížily, hlasy se ozývaly, písčitou alejí jel kočár.

"Musíš jeti rychle, Josefe," pravil ženský hlas. "Nezbývá ti ani dvacet minut k stanici a necháš-li pána čekati, můžeš pozbyti svého místa."

"Vím," odpověděl slabý hlas. "Ale povím vám něco, paní Grimsová; neupírám, že není moje mzdra pěkná, ale nevím, snesu-li na dále takový život. Vězení Newgate jest proti Grazi pravým rájem."

Zvukem klíče v rezavé klíčové díře byl Djuk Mason upozorněn, že se někdo objevil. Djuk se rychle nabehal za velké sloupy — tam ho chránila, mohl vidět ne pozorován.

Kočár vyjel a jakási stará žena se za ním dvala, držíc klíč v ruce. "Josefe," pravila, "zavři vrata a vezmi klíč s sebou; musím dokončiti pánuv večer, a ty vis, jaký jest podivín; nechci být při vašem návratu opět vrušena. — Zavři vrata s druhé strany a vezmi klíč s sebou."

Vstříkla klíče z venčí a spěchala rychle stromodárním. Josef se hloupě zadíval na zavřená vrata. "Nechal jsem prve otevřeno a nestalo se nic, nechám tedy zase otevřeno. Vrátil se snad asi za hodinu a do té doby střeže své staré kočví, paní Grimsová."

Josef švihl do koní a odjel. Djuk Mason vyšel ze svého úkrytu; podivením a radostí králil se mu dech.

Konečně! Vrata nejsou zavřena a cesta k princezně jest volná. Vydal klíč ze zámku, otevřel je opět za sebou a stál v chladné noci březnové na půdě Granž.

II. OO DJUK MASON VIDĚL A SLYŠEL.

Dlouhá alej, vysázená borovicemi a odrážející se černě od večerního nebe, vedla k domu. Vtr skučel tmavým stromovím, a po vádmě-li, co se o místě tomto povídalo, myslím, že by pan Mason nebyl býval příliš překvapen, kdyby avstřeloval kavaler zkrváčen byl vystoupil z temných stínů a zastoupil mu cestu. Djuka Masona by v tomto ohledu nebylo nic překvapilo; byl tak hostejným, jako by byl potomkem všech Tudorů a Plantagenetů. Třímaje pevněji svou hůlku, kráček pan Mason stromodárním. Setmělo se docela, měsíce dosud nevyšel. Po pětinováto rychlé chůzi došel k domu. Bylo to dlouhé, nízké stavení jednopatrové, s vysokými komíny, štíty a věžičkami, s malými okny a dvěma lampami hořícími nad vchodem. Za jasného dne byl by mohl vteletě čísti; je byl dům vystavěn jakýmsi sirem Jindřichem Lynditem r. 1552, když dobrá královna Alžběta, tato první obhájkyně ženských práv, ovládala Anglii.

Zanedbaná půda byla docela porostlá vysokým kapradím; vysoké stromy stály zcela blízko oken. Obrovský jilm rozplzal své větve tak blízko, že vyčnívaly se na nejnižší rozprostřed větvě, seklá, hedvábná nebesa ji hallia v největší temno a její tvář byla neustálé odvrácena a vtisknuta do podušky. Zdála se mně být velice mladá — na jemné levě ruce leskl se snubní prsten; hustý, zlatý vlas jí zahaloval jako závoj. — Její hlas, když mně odpovídala, zněl příjemně a jemně.

"Kdyby to bylo sedadlo v přízemí v třetí nadě a já čekal, až opona se zvedne a budou hráti moji vleatní drama, nebyl bych napjatější," pravil si mladý muž. "Co by asi řekla Rosina, kdyby mně nyní viděla? Jsem zvědav, jak ten můj selmovský kousek se skončí. Nebude se ten chlapík diviti, až neuvidí v zámku klíč?"

Obraz, naskytnuší se nyní panu Masonovi, pronásledoval ho v budoucnosti ve spání a bdění. Dlouhá, nízká komnata měla pěkný strop vykládaný dubovým dřevem, podlaha byla pokryta drahými koberci, stěny vyzdobily miálouny, které suad před několika stoletími vysílala nějaká světlovlasná Alisa a Jitka z roku

Lynditu. Masivní nábytek, časem poškozený, na krbu plápolající ohně, to jediné, co bylo v komnatě veselé, a malý klavír, stojící otevřený, jako by byl někdo nedávno hrál. Jen klavír byl zde moderní.

"Je to velmi pěkné zátíší!" — pomyslíl si divák. "Jen kdyby se chtěla také objeviti rekyně dramatu."

Sotva že myšlenka ta mihla se v jeho hlavě, otevřely se dveře jako na zavolání a vešla mladá dáma.

Mason vzdychl. Zde byla ta spící kráska, skrytá princezna, tajemná hurska ze strašidelného domu. — "Přisám bůh! Tot' kráska prvního řádu!" pravil si Mason.

Pan Mason měl pravdu — byla skutečně velmi hezká. Malá, slabá, mladická postava velmi pružná, dvě velké, tmavé oči, zářící v jemném obličejí jako temné hvězdy, a hustý, zlatý vlas, splývající po šíji. Tmavé velké oči a zlatý vlas činily takový podivuhodný rozdíl, že jste úplně zapomněli, měla-li orličí neb řecký nos, bylo-li její čelo vysoké nebo nízké, její ústa jako růžové poupě anebo jinak.

Táhla za sebou vlečku červených, hedvábných šatů, démanty se leskly v její usích a na rukách; v září ohně vypadala tak překrásně, že jí Mason pozoroval ani té měš neděchaje — byl okouzlen.

Přiblížila se k černému, mramorovému krbu, a podíraje se lehece, ztrala upřeně do ohně. Její sepnaté ruce byly světlé, něžná její postava skllesla, tmavě obojí stávků, rty sevřené — a celé její vzezření bylo plno těžkého, bezdějného bolu.

"Není to snad rekyně z vypravování doktora Vorta?" přemýšlaval Djuk. "Měla děcko a vypadá sama jako dítě. Nehádal bych jí ani sedmácté let. To nemůže být ona. Zdá se býti ve velmi špatné náladě."

Dáma stála několik minut nehybně, pohlížející zasmušile do ohně. Pak si vzdychla z hluboka, přešla několikrát po komnatě, pohroužena v bolestné myšlenky, napěť sedla ku klavíru a počala zpívat. Začala tiše a žalostivě, ale znenáhla mohutně její hlas, tmavé oči zářily a ruce se zbarvily její líce. Vlozila celé své srdce do zpěvu: Roberte, tebe zbožňuji! Cítupně, pomalu pronášela jméno, sladká, italská slova: "Roberto, o tu che adoro!"

Pak rychle vstala a tvář její byla nejvíce zoufalství, když rozpřáhnuší náruč, zvolala: "Roberte, můj Roberte! Vráť se, drahý!"

Djuk Mason byl v hloubi srdce pohnut. Při světlé lamp viděl náhle se svého stromu, jak vystupuje s voz vysoký muž, něco rozkazuje a mizí v domě. Kočár zahnu kollem domu a opět zavládlo ticho. Mladá dáma v komnatě to slyšela i viděla. Když se Djuk opět podíval, byla celá změněna. Stála vzpřiměna, velké její oči hořely, malý její ruce byly zatřáty.

"Čepeřiti se k boji jako kohout!" — pravil si pozorovatel. "Jsem zvědav, zdá-li je to ten Robert. Myslím, že ne, sice by nevypadala tak boječtivě."

V tom se otevřely dveře a vešel vysoký, starší a statný muž, s hustými černými licousy a šedivým vlasem. Muš, zamračený a písny jako Lindit Granž sám, pozdravil mladou dámu velmi chladně.

"Jak se ti vede, Olivie? Jest ti lépe od té doby, co jsem tě neviděl?"

Ze řecí to postavil židli ku krku, natáhl své dlouhé nohy a pohlížel vřeměně na nehybnou postavu dívčinu.

"Nestůj zde, Olivie, jako bys byla model k některé soše Pygmaliona. Jen dnes žádný tragický výstup!" pravil muž. "Na prknech se to vyjmá dobře, ale v životě soukromém si toho ušetřte. Pojď sem, ať se mohu podívati, jak vypadáš, a řek mně, zdali máš již dosti těch krys, strašidel a samoty, a chceš-li konečně uposlouchnouti a vrátiti se do města? — Pojď sem!"

Poslechla a optela se o krb; její velké oči se zdály ještě větší a tuavějši; jevílo se v nich nezmírně rozčilení a nedůvěra.

ustále myslíš, moje drahá! Smím se ptáti, co zamýšláš dělati?"

"Uslýšíš to, strýče," pravila, pohlížejíc na něho divoce. "Vzpomínám-li na vše, co se stalo, a co mne očekává, vidím jedinou spásu svou v sebevraždě, k níž jsem odhodlána."

Muž pokrčil ramenoma. "Skutečně? Myslíš, že tato velice sennáčtí myšlenka tě brzo opustí. A dále?"

Dívka se od něho dvrtáhla a hleděla do ohně. "Ty's tvrdíš, nežli kámen. Že-froee Lyndite. Nemáš ani srdce, ani svědomí!"

"Moje drahá Olivie," pravil pan Lyndit s úsměvem, "nebud' tak prudkou a nepřeháněj — bývať vždy itočistě žen, jsou-li nešťastní. Proč si ubohé tak mnohou hlopost berou příliš k srdci? — Zdá se ti snad nečetným, mo-je ubohá Olivie, ale musíš si upamatovati, že my Lynditové odkaziva jsme tvrdý rod, potomci starého Malisa, který, tuším, v této komnatě probodl mladého Lavaira. Můj bratr, tvůj otec, byl nečetný muž, a kdybys nebyla dělila trochu té tradice-nelní tvrdosti, moje drahá, ne-protivila bys se této způsobem. A ty vis, mé dítě, že musíš napraviti neštěstí, kterým jsi se oproti nám provinila."

"Něštěstí!" opakovala dívka pohledně. "Myslím, že nemusíš to-mo slova tak často používat. Sira Charterisa si nevezmu — ráději zemru."

Pan Lyndit na ni neustále hleděl jako muž na tvrdšího děcko, odporující svou malou mocí.

"Rádeji zemřeš! Moje ubohá, malá, romantická Olivie! Lehce se to řekne — ale těžce provede! Nemyslím, že se zavrzdíš! Život jest devatenáctiletým osobám tu-vo se sládkými, i když ztratily svého Roberta."

Děve se vzhopilo. "Strýče, cheeš mně zbavit rozumu? Nejdí příliš daleko! Varuj mě, nedežej mně k nejhoršimu! Nebesa, mějte slitování, neboť na zemi není žádného!"

Byla uchvátna hysterickým pláčem. Muš zdá se býti poněkud dojat, ale jen docela málo, poněvadž znaje ženy velmi dobře, věděl, že přijdou-li slzy, jest nebezpečí sazeňnámno.

Seděl a pohlížel na pláčící, je-že celé tělo vzlyktem se zachvívalo — pohlížel na ni docela klid-ně.

Mason zat'ál zuby i pěsti; byl by se nejrádeji na něho vrhnul. "S jakou radostí bych tomu padouchovi natloukl!" pravil si Djuk Mason.

Lyndit natáhl ruku a dotkl se dívky. Odhodila jí, jako by to byla zmije.

"Nedotýkej se mne!" zvolala — "a nemluj na mne! Ty's nejkrutnější poručník a nejnečetnější strýc jaký kdy žil! Ty pravíš, že můj otec byl bezcitný muž. Snad, ale on by bez tvých rozval ne-muš srdce a nebyl by mne dohnal k zoufalství, jako ty."

"Tvá otec by byl rozbil hlavu Robertu Lislovi?" odpověděl muž chladně. "Byl by ho zastřelil jako psa, a místo aby snášel tvých nerozumných, vzdorovitý rozmar jako já, byl by tě již před několika měsíci donutil ku sňatku se sirem Vanem Charterisem. Dej si pozor, Olivie, abys mou trpělivost a zdrženlivost dlouho nezne-užívala! Dej pozor, abych tě k poslušnosti nemusil donutiti!"

"Ty nemůžeš!"

"Uvidíme. Kdo mně může zabrániti, abys nebyla zde oddána se sirem Charterisem?"

"Žádný duchovní by podobný sňatek neuskutečnil!"

III. ČTEK.

Dívka ustoupila od neočekávaného zjevení, a dívála se na cizince velikma, ustrašenýma očima.

"Nebojte se, madame," pravil pan Mason velice uctivě, "jsem vašim přítelem, dovolíte-li, bych se tak vyslovil. Šel jsem před půl-hodinou kolem vašich vrat a ví-da je k mému podivění otevřeny, vstoupil jsem pužen zvědavostí. Uchýlil jsem se na strom — vím, že jest to k neodpuštění; avšak mus te přičítati mé zvědavosti. Slyšel jsem každé slovo z vaší rozmluvy s pánem, který právě opustil komnatu. Víím, že to zvubuje podezření, že celá ta rozmluva a záležitost byla tak podivná, tak neobyčejná, že mně musíte odpustiti. Řekl jsem již — abyste jen poručila, co mám učiniti."

Pan Mason si oddechl; nebyl takovým dlouhému řečením zvyklý.

Mladá dáma poslouchala, dvala je se na něho udiveně a jako by pochybovala.

"Jsem zde cizincem," pokračoval Mason. "Přijel jsem před čtrnácti dny z Londýna na návštěvu k starému příteli, bydlicmu v Sekhavenu. Měl jsem se dnes večer vrátiti domů, ale jsa pohřžěn v myšlenky, splétl jsem si cestu. Víím, že jsem ve-tlebec, ale opakuji ještě jednou, abyste mně jen poručila, co mám pro vás učiniti?"

Přiblížila se s otevřenými rty, s lesknoucím se zrakovým a sepnutými rukama.

"Cheete mně pomoci? Chci učiti! Jsem zde vězněna! O, vi-mne zajisté neklamete! Snad nejste poslán od mého strýce anebo od sira Charterisa!"

"Madame, před půl hodinou jsem ještě nevěděl, že ti páni žijí. Chci vám pomoci, necht' mně poru-míte eokoliv."

Nemohla pochybovati o upř-mnosti jeho slov, a přece se dívala do jeho obličejí, jako by chtěla z něho vyčísti, co se v jeho srdci děje. Ubohý Djuk! Hezký nebyl ani za muž. Jeho oči byly světlomodré — nos trochu roz-plesklý, licousy řídké, barvy svě-tle, zravé. Nejsentimentálnější školáčka nebyla by z Djuka Maso-na učinila svého hrdinu, avšak každá by mu byla důvěřovala, ja-ko snad nikomu ve světě. Byla to počtivá tvář a jeho jasné oči vyzibely k důvěře.

"Cheete mně dopomoci k útě-ku?" šeptala. "Jsem zde vězně-na po dva měsíce. Můj strýc jest mým poručíkem a chce mně pro-vdati za muže, kterého nenávidím — z celé duše nenávidím!" pravila, a její velké tmavé oči za-hořely. "Cheete-li mně být i na-pomocen, přehnu ještě dnešný ná-cí."

"Chci vám pomoci. Řekněte mně, co mám učiniti?"

"Povězte mně ještě jednou, jak jste se sem dostal. Vrata býva-jí vždy zavřena."

"Dnešního večera nebyla. Kor-čimů, jedoucímu na stanici, se to zdálo příliš namáhavé slezti s ko-zlíku a zavřiti je. Zdá se, že není vůbec zvyklý zavíratí, a je někdy se nic nepřihodilo. Byl jsem skryt; když odjel, vytáhl jsem klíč ze zámku — zde jest — a ve-šel jsem. Nevím, co řekl a učil, když se vrátil a viděl, že klíč zmizel."

"Nic tedy nepokáží mému útě-ku. O, díky nebi! Myslím, že bych sešlela, kdybych zde byla ještě týden zavřena. Ale jak bych mohla od vás, cizince, žá-da-ti, abyste učinil, co si přeji?"

"Není mně to ani trochu obtí-žné."

Dívka se ustrašeně ohléhla. "Nevím, co by se stalo, kdyby-še byl viděn. Pan Lyndit jest hrozný člověk, a vrátí se sem ihned. Zůstane zde celou noc a za hodinu budou dveře i okna pře-veně uzavřena. Neosmělím se o-dejiti před půlnočí. A zatím —" Podívala se ustrašeně na něho.

"Ano, miss Lynditová. Prosím za odpustění, ale slyšel jsem, že vás tak jmenoval."

"Ano. Ale co pak?"

"Pak? Kdy odjíte první vlak ze Spekhavenu do Londýna?"

"Nevím; to se můžeme dovědět až na stanici. Ale do Spekha-venu jest pěšky daleko; můžete takovou cestu podniknouti?"

"Myslím, pane Masone, že bych ůšla desetkrát tak dlouhou cestu, abych mohla uniknouti z tohoto hrozného domu. O, kdybch jen byla v Londýně a mohla odjetí do Paříže, než mne zde pohřešá."

"Do Paříže?" zvolal pan Ma-son. Domníval se, že jest Ro-bert v Paříži.

"Ano; mám přátele v Paříži — přátele mého zemřelé matky, kteří mne zajisté před mým poručí-kem ochrání. Poslyšte!... Pro-boha, pane Masone, jsem rychle pryč. Můj strýc přichází!"

Odskočila od okna. Djuk vy-spíhal na svůj strom a sotva že si usedl, otevřely se dveře a vešel pan Lyndit, méně zamračen a la-skavější, což lze po dobrém obědě i u nejhrubších lidí pozorovati.

Mladá dáma sklesla do křesla u krbu. Přijel vstoupení po-malu vstávala.

"Nevyrušujte se, Olivie, pro-sím vás; lituji, že jste neočekáva-la. Paní Grimsová jest výborná kucharka! Jakže! Snad nechce-te tak brzy odejiti?"

"Vaše společnost jest tak pří-jemná, pane Lyndite, a vaše roz-mluva tak prospěšná, že se vám to musí zdáti arci podivně," pravila trpce. "Ocházím přece. Do-brou noc!"

"Prosím též, Olivie, počkej aspoň okamžik. Nechtěla bys něco zahráti? Tyto březnové ve-čery jsou velmi dlouhé, a vtr skučí, až to člověka naplňuje hrů-zou."

"Divím se, strýče Že-froee, že člověk, mající tak čisté svědomí jako ty, by byl také nervosním. Ne; já dnes večer hráti nebudu."

"Pak mně snad, miss Lyndito-vá, zodpovíte otázku."

"Jakou, sire?"

"Cheete se zitra se mnou vrá-titi do Londýna?"

"Ano, rozhodně."

"Jako nevěsta sira Vana Char-terisa?"

"Ne!"

"Cheete býti tedy neustále vě-zněna?"

"Dávám přednost tomu nejhor-šímu, než abych se stala ženou sira Charterisa. Dobrou noc, strýče!"

"Ale Olivie —"

"Dobrou noc!" pravila Olivie s jiskřivým zrakovým, a odesla. Muš zaklel a šel ke dveřím.

"Vrát'te se, Olivie!" volal "Chei vám učiniti nějaký návrh." Ale jenom přiserená ozvěna vlastního jeho hlasu se k němu vrátila z pusté chodby. Svička miss Lynditové svítila již v prvím patře.

Zavřel dveře a začal se rozčile-ně procházeti komnatou.

"Prokletá tvrdost!" bru-čel. "Mohl jsem to však vědětí — byl to vždy malý, svrchlavý di-blik. Nemůže na toho bocha za-pomenouti, — ani na mrtvého ani na živého. Ve svém hrobě v Atlantickém oceáne jest mně přívěk tak v cestě jako před tremi roky v Anglii. Dítě jest moje poslední útočiště — k válí nemu se rozhodne. Ano, musím jí dáti dítě; pro ně silí všechno. Učiním jí zitra ten návrh a ukončím toto pekelné zaměstnání. Vždyť se všechno změnil, jen co se stane choti sira Charterisa."

Usedl opět, zavonul, poručil si víno a doutníky, a pohlížel za-maračeně do ohně. Pak kouřilasi hodinu, poručil rozžáti svéci a o-dešel. Za okamžik se objevilo světlé nahoře a po čtvrt hodině obcházelá paní Grimsová s Jose-fem a uzavřaly všechny na noc.

"Nevidáno o klíč," pravil Josef mrzutě; "jest pryč — co z toho? Myslíte, že svým hubováním do-stanete jej zpět? Pravím vám, že jsem jej neztratil; nechal jsem jej v zámku, a když jsem se vrá-til, byl pryč. Více o tom nevim. Můžeme zavřiti na závoru — a zitra zaopatřím klíč v Spekhave-nu."

Po chvíli zavládlo v Lyndit Granž mrtvé ticho.

Bylo skoro deset hodin. Chla-dný, březnový měsíc putoval po modrém nebi a při jeho jasné se Djuk podíval na hodinky. Deset! Zbývály ještě dvě dlouhé hodiny čekání, v němž a o samotě, v strašidelném parku! Musí zde čekati až do půlnočí — strašná to hod-na! Vypravuje se, že o půlnočí se objevují zavražděný kavaler a šlená.

Djuk nevěřil v strašidla — a klidně čekal.

Ciferník mu ukazoval, jak po-malu minuty ubývají. Bledý mě-síc plul po nebes bání; jasné svě-tlo hvězd, a čekající tuhnul po-něhlahu od hlavy až k patě. Smu-tně hučel vítr stromovím — v mrtvé tichu mohl slyšet i tem-ný huk vln, narážejících o břeh. Což nebude nikdy půlnoc, nepřij-de nikdy miss Lynditová?